

Від тебе, дитинство

Микола Руденко

Від тебе, дитинство,— від тебе здаля
Приймаю свідоцтва хлоп'ячого сприту:
Як вабить напечена сонцем земля
Оголену ногу, що ціпками вкрита!

Є щось недитяче в дитячій ході —
Таке, що під старість до сліз навертає.
Можливо, це ж ми пізнаємо тоді,
Як рідна планета до ніг приростає.

І, може, тоді ми сягаєм основ,
Котрі в незрадливій душі намісила
Вона, що вбива і народжує знов, —
Земного ядра нерозгадана сила.